

sobota, 20.07.2024

Wspomnienie bł. Czesława, prezbitera

Błogosławiony Czesław, żyjący na przełomie XII i XIII wieku, to pochodzący z Kamienia Opolskiego krewny św. Jacka Odrowąża. Gdy wrocławski gród został zajęty przez Tatarów, św. Jacek nie zostawił wrocławian bez pomocy, ale jak Samarytanin pełen miłosierdzia wychodził często na wały i zachęcał obrońców do oporu. W jego życiorysie można przeczytać o wielu cudach, o jakich nam przekazywał znany nasz polski kronikarz Jan Długosz. Popatrzmy i dobrze pomyślimy, upraszając za jego wstawiennictwem wiele potrzebnych łask dla nas i dla naszych bliźnich, którzy wpadli w ręce zbrojeckiej mentalności tego świata i złych ludzi, a możemy otrzymać dzięki naszemu patronowi to, co jest nam potrzebne, bo on wziął w swym świętym życiu do serca słowa, jakie Pan Jezus, odwołując się do czynów miłosiernego Samarytanina, powiedział: „Idź i ty czyn podobnie” (Łk 10, 37). Czyli każdy z nas ma szansę na świętość. ?Obrońca Wrocławia Błogosławiony Czesław obok św. Jacka Odrowąża należał do księży z otoczenia biskupa krakowskiego Iwona Odrowąża. Prawdopodobnie pełnił funkcję kustosza kolegiaty sandomierskiej. Jako kapłan diecezjalny w 1220 lub 1221 r. wstąpił do dominikanów, a w 1222 r. przybył wraz z innymi współbraćmi, w tym ze św. Jackiem Odrowążem, do Krakowa. Pierwsi dominikanie zamieszkali tam i oddali się pracy kaznodziejskiej i duszpasterskiej. W 1225 r. Czesław udał się do Pragi na prośbę biskupa stolicy Czech. Pracując na terenie tego kraju, stał się założycielem rodziny dominikańskiej na ziemi czeskiej. Po założeniu w 1225 r. klasztoru w Pradze udał się do Wrocławia. Właśnie w stolicy Dolnego Śląska Czesław dał się poznać jako wybitny kaznodzieja. Biskup wrocławski Wawrzyniec przekazał dominikanom kościół św. Wojciecha. Rektorem świątyni, założycielem i pierwszym przeorem wspólnoty zakonnej i prowincjałem został bł. Czesław. W 1241 r. uratował Wrocław od najazdu Tatarów i całkowitego zniszczenia miasta. Tak opisuje jego zasługi dzieło Tutelarior Silesiae: „On to właśnie około 1241 roku, kiedy nawała Tatarów grasowała po Polsce i Śląsku, znajdując się w grodzie sławetnego miasta Wrocławia, razem z innymi wierzącymi w Chrystusa swoimi modlitwami wspinał się na obronę miasta przed szaleństwem wrogów”. Również ks. Piotr Skarga w swoich Żywotach świętych pańskich narodu polskiego napisał: „Modlitwą święty Czesław nieprzyjaciół zwojował, miasto w całości zachował. Na ten cud niektórzy z Tatarów nawrócili się do Chrystusa i zakonny habit z ręki błogosławionego Czesława przyjęli, przez których wielu innych Tatarów do wiary świętej nawrócił”. Błogosławiony Czesław był człowiekiem wielkiej modlitwy i umartwienia. W cytowanym już dziele ks. Skarga podkreślił, że „błogosławiony Czesław nocy trawił na modlitwie bezsenno; rozmyślanie dobrodziejstw boskich, ubiczowanie ciała i opłakiwanie swoich ułomności i ludzkich czyni; dzienny czas obracał na przepowiadanie słowa bożego i odwiedzanie chorych. Niezliczonych grzeszników do pokuty i do habitu swego nawrócił”. Habit zakonny przyjął z rąk samego św. Dominika. Był krewnym św. Jacka Odrowąża. Modlitwą uratował Wrocław od najazdu Tatarów i całkowitego zniszczenia w 1241 r. Źródło: <https://www.niedziela.pl/artukul/125812/nd/O-bl-Czeslawie> <https://www.niedziela.pl/artukul/154577/nd/Obronca-Wroclawia>